

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Séllei Erzsébet ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Szabó József ügyvéd által képviselt alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2008. július 10. napján kelt 15.G.40.022/2007/28. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 216.000,- (Kettőszáztizenhatezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes mint szállító és az alperes mint vevő között 2002. július 15-én szállítási szerződés jött létre, amelyben a felperes azt vállalta, hogy az alperes megrendelése szerinti takarmányt 10 napon belül szállítja a vevő telephelyére. A szerződés kimondta, hogy a vevőnek a számla kézhezvételét követő 60 napon belül kell a vételárat megfizetnie. A felperes gyakorlata szerint a szerződéseket a blanketták alapján az üzletkötői kötik meg azzal, hogy az aláírt szerződések eredeti példányát - a felperes szerződések ellenjegyzésére jogosult képviselőjének - Tóth Erikának kell postán megküldeni, majd az ellenjegyzést követően a szerződés egyik példányát visszaküldik a vevőnek.

A perbeli szerződést a felperes képviseletében eljárva üzletkötője, **R.A.** kötötte meg, aki a szerződési blankettát egy külön rendelkezéssel egészítette ki, amely szerint a

vevőnek csak abban az esetben kell a vételárat megfizetnie, ha a szerződésbe beírt hozamot az állatok a takarmány hatására elérik. A szerződések eredeti példányát **R.A.** a felperes részre nem küldte meg.

Az alperes 2002. július 16-án 14.128 kg árut rendelt írásban, amit a felperes **R.A.** tájékoztatása alapján leszállított, majd július 22-én 10 napos fizetési határidő megjelölése mellett 3.842.030,-Ft-ra vonatkozóan kiállította a számlát. Az alperes ezt követően augusztus 29-én rendelt ismét takarmányt, amelynek alapján a felperes 11.900 kg-ot szállított, melyre vonatkozóan szeptember 4-én 3.384.273,-Ft összegű számlát állított ki, fizetési határidő megjelölése nélkül.

Az alperesnek az első számla ellenértékét szeptember 22-én kellett volna kiegyenlítenie, ezért a felperes képviselőjében **T.E.** október 2-án telefonon felhívta az alperes képviselőjét, **D.S.-t** a teljesítésre. Az alperes arra hivatkozott, hogy a szerződés külön rendelkezése alapján csak akkor kell teljesítenie, ha az állatok az előírt hozamot elérik, ez azonban még nem következett be. A felperes munkatársai - **T.E.**, **R.A.**, **B.Gy.** - között október 2-án a kialakult helyzet rendezésére egyeztetést tartottak, ahol **R.A.** közölte, hogy szállítási szerződést ugyan nem kötött az alperessel, de a megrendelőre írt rendelkezése szerint az alperesnek csak akkor kell a vételárat kifizetnie, ha a jelenlegi 19-21 literes fejési átlag eléri a 24 litert, azonban az alperes vállalta, hogy már a 22 liter elérésekor kifizeti a vételárat. A felperes munkatársai megállapodtak abban, hogy új recepturát állítanak össze annak reményében, hogy a hozam 2-3 héten belül eléri az alperes által megkívánt mennyiséget. Az alperes vállalta, hogy kisebb mennyiségben vásárol az új összetételű takarmányból, ami meg is történt, annak vételárát megfizette, azonban az ígért tejhozamot mégsem érte el.

A felperes kérésére az alperes október 3-án faxon megküldte a szállítási szerződés másolatát, majd október 4-i levelében a felperes jelezte **R.A.** és az alperes felé, hogy a külön rendelkezést törvénytelennek tekinti, ehhez nem járult hozzá, a vételár megfizetése esedékessé vált. **R.A.** levélben közölte, hogy az üzleti verseny hatására kényszerült erre a lépésre. Véleménye szerint reális a vállalt hozam elérése, ha sikerül, akkor az alperes hosszú távon jelentős mennyiségre lehet megrendelőjük. Az alperes a levélre válaszolva azzal utasította el a teljesítést, hogy az ígért hozam nem volt elérhető.

A felperes 2002. október 11-én azonnali hatállyal felmondta **R.A.** munkaviszonyát és kártérítési pert indított vele szemben munkakörének szándékos megszegése miatt, amely per tárgyalása a jelen per jogerős befejezéséig felfüggesztésre került; büntető eljárást is kezdeményezett **R.A.**sal szemben, a rendőrség a nyomozást bűncselekmény alapos gyanújának hiánya miatt megtagadta.

A felperes az elsőfokú bírósághoz 2003. július 15-én benyújtott és módosított keresetében az alperest az érvényes szerződés alapján kérte 7.226.303,-Ft vételár és az egyes számlákon feltüntetett fizetési határidőt követő 60. naptól a kifizetésig a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy a szállítási szerződés a peres felek között az írásbeli megrendelő és a szállítólevelek szerinti árura jött létre, a vételárat a számlák igazolják. A felperes utólag elfogadta, hogy a felek között szállítási szerződés

megkötésére sor került, azonban az írásbeli szerződést annak külön rendelkezése nélkül kell értelmezni, a megállapodás csak a blanketta szövege szerint hatályosult, mivel a felperes nem járult hozzá ahhoz, hogy a vételár megfizetése feltételhez legyen kötve. Álláspontja szerint **R.A.** a külön rendelkezés szerinti vállaláskor nem a felperes meghatalmazottjaként járt el, álképviselőnek minősül, ezért az általa megkötött szerződéses feltétel érvénytelen.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a felek között érvényes szállítási szerződés jött létre, amelynek része a külön rendelkezés. Előadta, hogy a felperesi üzletkötő a szerződés megkötésére felhatalmazással rendelkezett, amennyiben túlterjeszkedett a képviselt jogkörén, az az alperes terhére nem értékelhető. Azzal a feltétellel vállalta a takarmány kifizetését, hogy ez a takarmány jelentős javulást idéz elő a tejhozamban. Mivel ez a szerződéses feltétel nem teljesült, ezért a vételárat sem kell kifizetnie, e feltétel nélkül ugyanis nem kötötte volna meg a szerződést a felperessel.

A Fejér Megyei Bíróság a 2006. július 19-én kelt 15.G.40.108/2004/30. számú ítéletében az alperest a keresettel egyezően marasztalta, a határozatot a Fővárosi Ítéltábla a 2007. január 25. napján kelt 14.Gf.40.373/2006/3. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Meghagyta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a Ptk. 237. §-a alapján kell eljárnia azzal, hogy a jogszabály az érvénytelenség jogkövetkezményei között sorrendet nem ír elő. A bíróság bármelyiket alkalmazhatja, ami célszerű és a felek érdekeinek megfelel. Az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak a döntése meghozatalakor a szükséges mértékű bizonyítási eljárást le kell folytatnia.

A megismételt eljárásban a felperes a kereseti kérelmét a Ptk. 237. § (1) bekezdésére pontosította és kérte az alperesnek a vételár megfizetésére történő kötelezését.

Továbbra is arra hivatkozott, hogy a teljesítés a felperes részéről az írásbeli megrendelő és a szállítólevelek szerinti árura jött létre, amelynek vételárát a számlák igazolják és azösszecszerűségét az alperes nem vitatta. Hangsúlyozta, hogy a felperesi teljesítéskor nem volt eredeti szerződése, ezen túlmenően a szerződés külön kitételét az alperes nem írta alá, így nem hivatkozhat arra, hogy enélkül létre sem jött volna a szerződés.

Az alperes a 9. sorszámú előkészítő iratában előadta, hogy beszámítási kifogással kíván élni a kereseti követelés erejéig a felperessel szemben annak alapján, hogy **R.A.** személyére figyelemmel az ún. mögöttes felelősséget látta megállapíthatónak. A felperes a 2007. szeptember 19-én tartott tárgyaláson erre úgy nyilatkozott, hogy "elfogadva, hogy a keresettel szemben a munkáltató mögöttes kártérítési

felelőssége alapján a beszámítási igény elvileg megalapozott az alperes részéről, ugyanakkor vitatott a felperes részéről, hogy kártérítési felelőssége teljes egészében fennállna **R.A.** magatartása miatt. Álláspontja szerint az alperesi társaság legalább annyira hibás a kialakult helyzet miatt, mint amennyire **R.A.** felelőssége is megállapítható az ügyben, figyelemmel arra, hogy a számviteli törvény értelmében a számla kézhezvételét követő 8 napon belül kifogást nem jelentett be. Álláspontja szerint a 3.842.030,-Ft esetében fele-fele arányban állapítható meg a felek közrehatása, azaz **R.A.**on keresztül a felperesnek mint munkáltatónak a felelőssége, illetőleg alperesé; a második számla esetében kizárólag az alperesnek a felelőssége állapítható meg, kármegosztásnak nincs helye, mert a felperes abban bízott, hogy minden rendben van, az alperes fizetni fog, ugyanis nem kifogásolta az első számla kiállítását, de elfogadta a teljes árut." Oly módon fogadta el a beszámítási igényt, hogy a 3.842.030,-Ft fele összegére a mögöttes felelőssége alapján a kártérítési kötelezettségét elfogadta, ugyanakkor a 3.384.273,-Ft összegben annak az elutasítását kérte, mivel ez teljes egészében az alperes mulasztásával áll ok-okozati összefüggésben.

A felperes által a kármegosztás körében kifejtett jogi álláspontjával az alperes nem értett egyet.

A Fejér Megyei Bíróság a 2008. július 10. napján kelt 15.G.40.022/2007/28. számú ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 720.000,-Ft ügyvédi munkadíjat.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felperes által nem vitatottan a peres felek között a Ptk. 379. § (1) bekezdése szerinti szállítási szerződés jött létre a blankettaszerződés szerinti tartalommal. A szerződés alapján a felperes az írásban megrendelt árut az alperesi telephelyre szállította, az árut a részére átadta. A perben azt kellett tisztázni, hogy a szerződésnek része-e az üzletkötő által írt külön rendelkezés, az alperes vételár fizetési kötelezettsége bekövetkezett-e vagy fizetési kötelezettsége feltételhez volt kötve.

A felperesnek a 2002. április 12-i ügyvezetője részéről adott meghatalmazása óta **T.E.** volt jogosult a blankettaszerződések alapján létrejött szállítási szerződések megkötésére, illetőleg az üzletkötők által megkötött szerződések ellenjegyzésére, jóváhagyására. A perbeli szerződés érvényes létrejöttéhez tehát **T.E.** jóváhagyására volt szükség.

Az elsőfokú bíróság a tanúk nyilatkozatainak értékelése során megállapította, hogy **R.A.** és **D.S.** nyilatkozatai egymásnak ellentmondóak, **R.A.** előadása önellentmondásosnak is minősíthető. **D.S.** nyilatkozatának értékelése során az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy korábban az alperes képviseletében jelen volt **R.A.** tanúkénti meghallgatásakor, ugyanakkor közöttük érdekazonosság áll fenn, ugyanis mindketten a szerződéses külön rendelkezés érvényessé minősítésében érdekeltek. Az elsőfokú bíróság **T.E.** jelenlétére történő hivatkozásukat, azaz a szerződés legalizálását, ennek tükrében értékelte.

Mindezek mellett a két tanú ellentmondóan nyilatkozott a tényállásra, így a szerződéskötés körülményeire is azzal, hogy **R.A.** szerint az alperes gyakorolt nyomást rá, hogy kísérleti etetést vállaljon; **D.S.** ezzel szemben azt állította, hogy a

felperes ajánlotta fel ezt a lehetőséget. **R.A.** szerint a külön rendelkezést vagy a szerződés megkötésekor vagy utóbb írták a szerződésbe, míg **D.S.** úgy emlékezett, hogy a szöveg előre elkészült, azt neki csak alá kellett írnia. **R.A.** arra nem tudott magyarázatot adni, hogy október 2-án miért mondta a munkatársainak azt, hogy szállítási szerződést nem kötött, erre utólag a per tárgyalásán sem tudott magyarázatot adni és úgy nyilatkozott, hogy nem tudta, hogy **T.E.** a szerződések ellenjegyzésére jogosult személy, miközben állítólag vele tárgyalt az alperesi feltételről, illetőleg állítólag jelen volt az alperessel történt tárgyalásokon és végül a szerződés megkötésekor is. **R.A.** állításának valótlanságát erősíti az a körülmény, hogy az október 5-i felperesnek írott levelében nem hivatkozott arra, hogy **T.E.** jóváhagyásával kötötték meg a szerződést, őt felelősség miatt terhelné, a vállalt hozam elérhetőségét magyarázza. **R.A.** szerint a felperesi prospektusokban feltüntetett adatok szerinti hozamot vállalta a külön rendelkezésben, miközben **D.S.** nem látott, a felperes nem hozott forgalomba ilyen prospektusokat, mert álláspontja szerint nagyon sok körülmény befolyásolja a tejhozamot, ezért megalapozatlan ilyen ígéretet tenni. A **R.A.** által az iratokhoz csatolt ismertetőanyag egy szakmai tanácskozás mellékleteként kiadott tájékoztató, ami nem tartalmaz olyan adatokat, amelyre hivatkozással a szerződéses feltétel meg lett volna határozva.

Az ellentmondásosságán túl életszerűtlen is **R.A.**-nak az az állítása, hogy ugyan **T.E.** jelen volt a szerződés megkötésekor, azt mégsem ő írta alá vagy jegyezte ellen, hanem azt később postázta. **R.A.** szavahihetőségét kérdőjelezi meg az az állítása is, hogy másik két megrendelővel is kísérleti etetésben állapodott meg, azonban a felperes által csatolt ezen szállítási szerződésekben semmilyen külön kitétel nincs. **D.S.** azon nyilatkozata, hogy soha forgalmazó számára kísérleti etetést nem ajánlott fel, szintén azt erősíti, hogy nem elfogadott kedvezményről van szó.

T.E. és **B.Gy.** nyilatkozatait az elsőfokú bíróság tárgyilagossnak és tényszerűnek minősítette, azokat a rendelkezésre álló egyéb adatok - levelezések, eljárások kezdeményezése **R.A.**-sal szemben - is alátámasztották. Az alperes állításával szemben életszerű, ha felperes a dolgozója szóbeli tájékoztatása alapján vesz fel megrendelést és küldi el az árut, bízva abban, hogy napokon belül megkapja a dokumentumokat. A megrendelőket **R.A.** el is küldte. Az a tény, hogy a felperes dolgozói szakmai megbeszélést tartanak a vállalt hozam elérése érdekében az alperes állításával szemben nem a külön rendelkezés elismerésére vonatkozó ráutaló magatartás, hanem a vitás helyzet elkerülése, a megelőző vételár megfizetése érdekében tett intézkedés. E magatartás alperesi értékelésén túl egyéb bizonyíték is szükséges lett volna annak megállapításához, hogy a felperes utólag jóváhagyta a külön rendelkezést.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok értékelése alapján megállapította, hogy **R.A.** a szállítási szerződés külön rendelkezését felperes tudta és jóváhagyása nélkül tette a szerződés részévé. A feltételhez kötött vételár fizetéséhez a felperes nem járult hozzá és utólag sem hagyta azt jóvá. **R.A.** felperesi felhatalmazás hiányában e külön rendelkezés tekintetében képviseleti joggal felruházott személynek nem minősíthető, azaz álképviselőnek minősül. Figyelemmel arra, hogy az alperes a szerződéses feltétel nélkül nem kötötte volna meg a szerződést, a szállítási szerződés érvénytelensége megállapítható.

Az érvénytelenség jogkövetkezményeként fő szabály az eredeti állapot visszaállítása, azonban, ha erre nincs mód - jelen esetben a felperesi termék feletetése az állatokkal megtörtént - a bíróság a szerződést a határozathozatalig terjedő időre hatályossá nyilvánítja és elszámol a nyújtott szolgáltatással, ellenszolgáltatással. A hatályossá nyilvánított szerződés alapján az alperes fizetési kötelezettsége az áru ellenértékének megfizetésére fennáll, azonban a már hivatkozott álképviselő magatartásáért fennálló munkáltatói felelősség alapján beszámítási kifogásnak van helye.

A felperes a beszámítás jogalapját elfogadva kármegosztást indítványozott a számlák kifogásolásának elmulasztása miatt. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperes részéről ebben a kérdésben nem történt olyan mulasztás, amely a felek közötti kármegosztást megalapozná. A felperes által használt szerződési blanketta szerint a fizetési határidő a szállítást követő 60. nap, azaz az alperes - külön feltétel nélkül is - alappal feltételezhette, hogy a 10. napon történő fizetés adminisztrációs tévedés, a megjelölés ellentétes a szerződés tartalmával. Az alperes egyébként intézkedett az ügyben, amit igazolt a tanúként ismét meghallgatott **R.A.**, aki előadta, hogy az alperes a számla átvételét követően megkereste és arról tájékoztatta, hogy a számlán feltüntetett fizetési határidővel ne foglalkozzon, ebben az ügyben ő majd egyeztet a felperessel. A tanú ezen nyilatkozatának cáfolatára más adat nem állt rendelkezésre, egyébként életszerű az alperes azon magatartása, hogy a kapcsolatot tartó személyt keresi meg problémájával és nem a felperes központját. **R.A.** felperessel szembeni mulasztásai nem szolgálhatnak alapul az alperes kárfelelősségének megállapítására, ugyanis a Ptk. 340. § (2) bekezdése értelmében a károsult terhére esik mindazok mulasztása, akiknek a magatartásáért felelős. Az alperes tehát a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint elvárható magatartást tanúsított az első számla átvételét követően. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által hivatkozott 8 napos számla kifogásolással kapcsolatos mulasztásnak olyan mértékű jelentősége nincs, ami perdöntő lehet a felelősség megállapításánál, annál is inkább, mert a két megrendelés között több mint egy hónap telt el. Mivel az alperes mulasztása az első számla átvételét követően nem állapítható meg, ebből következően a második áruszállításért terheli mulasztás.

A fentiek alapján a felperes az áru ellenértékének megfizetésére vonatkozó igényével szemben az alperes megalapozottan terjesztette elő a beszámítási kifogását, ugyanis fizetési kötelezettsége a felperesi dolgozó magatartásával ok-okozati összefüggésben áll, akinek a magatartásáért a felperes felelős, ezért a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával az alperest a feletetett takarmány ellenértékének a megfizetésére, valamint a perköltség viselésére kötelezni.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete törvénysértő és megalapozatlan, ugyanazon tényállás értékelése alapján először az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adott, majd a megismételt eljárásban a keresetet elutasította.

Hangsúlyozta, hogy a teljesítésekor a szerződés nem állt a rendelkezésére, az alperes által küldött megrendelések alapján szállította le az állati takarmányokat. A

szerződésen lévő külön kitétel dátum és a felek együttes aláírása nélküli, ezért az alperes nem hivatkozhat arra, hogy enélkül a kitétel nélkül létre sem jött volna a felek között a szerződés.

Kiemelte, hogy **R.A.** állításait semmivel nem tudta bizonyítani.

Az elsőfokú bíróság a beszámítási kifogás körében elrendelte a bizonyítást, amelynek teljesítését az alperesi társaság megtagadta. Az elsőfokú bíróság nem látta célszerűnek a tejhozamra vonatkozó felperesi bizonyítási indítványt sem.

Amennyiben a szerződésnek nem része a vitatott kitétel és a szerződés a megrendelések alapján megvalósult, akkor a teljesítésért ellenszolgáltatás jár. Amennyiben a szerződés érvénytelen, a szerződéskötés előtti állapotot kell helyreállítani. Ez esetben is a feletetett takarmány ellenértékét meg kell fizetni. E vonatkozásban csak a 2002. július 15-e és a 2002. augusztus 29-i közötti időszak a jogilag releváns, mivel ekkor a megrendelések alapján semmiféle álképviselői magatartás nem volt.

Hangsúlyozta, hogy a kármegosztást csak egyezségként ajánlotta fel, nem azt ismerte el, hogy álképviselő volt munkavállalója részéről, hanem azt, hogy szerződés nélkül teljesített.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte azzal, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a megismételt eljárásban a másodfokú eljárás során lerótt és megállapított 433.600,-Ft fellebbezési eljárási illeték viseléséről, ezért azt kérte hivatalból pótolni.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és megalapozottan, helytálló jogi indokolással utasította el a felperes keresetét a beszámítási kifogásra tekintettel.

A felperes fellebbezése kapcsán megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a felperes kártérítési felelősségének elismerésén túl, a jogszabályi rendelkezésnek megfelelően vizsgálta az alperesi beszámítási kifogás kapcsán a felperes által elismert összegen túlmenően azt, hogy van-e lehetőség a jelen eljárásban a kármegosztás alkalmazására.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a jogi következtetésre, hogy a Ptk. 340. §-ának alkalmazására jelen esetben nincs lehetőség, mert a felperes nem tudta bizonyítani a kármegosztáshoz szükséges alperesi jogellenes károkozó magatartást. Önmagában a számlák írásbeli megkifogásolásának hiánya erre nem ad alapot, az alperes **R.A.** által is elismerten a számla kézhezvételét követően nála szóban előterjesztette az ezzel kapcsolatos kifogásait.

Mindezekre tekintettel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az érvénytelen szerződés szerint a beszámítási kifogásra tekintettel az alperesnek nincs fizetési kötelezettsége.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdés alapján - helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A Pp. 253. § (3) bekezdés utolsó mondata szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban valóban nem rendelkezett a másodfokú eljárásban lerótt és a másodfokú bíróság által megállapított 433.600,-Ft fellebbezési eljárási illeték viseléséről. A másodfokú bíróság a fenti rendelkezés alapján csak a le nem rótt illetékről, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről rendelkezhet hivatalból. A fél által lerótt illeték ilyen módon való pótlására - fellebbezés, illetőleg csatlakozó fellebbezés hiányában - azonban nincs lehetőség.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az alperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségeit a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg és azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2008. év december hó 11. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő